

Határozott kormányzóvivő és ízig-vérig NŐ!

-beszélgetés
Budai Bernadettel

Miután megkértek, készítsek interjút Budai Bernadettel, természetesen utánanéztem a „neten”, hogy mit találok róla. Nem mintha nem lennék tisztában kormányzóvivői szerepével, hiszen a neve, az arca még a hozzám hasonló politikai „analfabéták” előtt is ismert. De legfőképpen érdekelt, mint ahogy minden fiatal nőt érdekel, egy vele egykorú, sikeres és szép nő.

Mivel személyesen a politikai szerepe nem foglalkoztat, az érdekelt, hogy milyen magánemberként, hogyan él, mi a hobbija, hogyan látja a világot, egyszerűen: kíváncsi voltam rá, és persze arra is, hogy valóban olyan szép-e, mint a tévében/képeken.

Meglepődve olvastam, hogy a kereső – a munkájából kapcsolódó komoly hozzászólások mellett – kidobott egy fórum-találatot is, ahol néhány fiatal srác azt tárgyalja: „vajon jó csaj-e Budai Bernadett?”

– Kedves topic-hozzászólók! A személyes tapasztalatom alapján a válaszom: Igen, az. Ám azért ennél jóval több is!

Tényleg nem hízelegni akarok, de valóban olyan szép, sőt! Sokkal vidámabb, nőiesebb(csajosabb), és jobban csillog a szeme amikor a párkapcsolatáról vagy a családalapításról kérdezem.

Elmesélem neki, mire bukkantam a neten. Nőiességének, játékos fiatalságának és mégis komoly, kormányzóvivőnek megfelelő választ ad, valahogy ezek a szerepek összhanggá alakultak benne. Jó hallani, hogy fiatal, vidám nőként olyan bölcsességgel és élettapasztalattal válaszol fontos kérdésekre, amikre sokan még jóval idősebb nőként sem biztos, hogy tudnák a választ.

– Én is olvastam ezt a bejegyzést, és el kell mondanom, hogy ez viszonylag a kinevezésem elején került fel az internetre, akkor még nem nagyon ítélték meg annak alapján, hogy mit csináltam, hogyan végeztem a dolgom, mint kormányzóvivő. Természetes, hogy ekkor még ez foglalkoztatta az embereket, hogy ki vagyok, milyen vagyok. Pláne egy nőnél sosem lehet függetleníteni a kinézetét attól, hogy mit csinál, legyen akár egy professzornő az egyetemen, vagy politikus. Vannak kódolt férfi és női szerepek, és teljesen természetes velejárója a férfiszerepnek, hogy megnézi egy nőnek az arcát, a szemét, a lábát, satöbbi. Az egész életünket végigkíséri nőként ez a fizikai „megmérettetés” a férfiak által, hát még ha valaki közéleti személyiség! Természetesek a becsmélő vagy akár hízelgő pillantások, néha akár „beszólások” is. Nők vagyunk, ez is része a női mivoltunknak. Ezt meg kell tanulni megfelelő intelligenciával kezelni, és bizonyos szintig ez természetes és normális is, szerintem addig, míg nem lépi túl az udvariasság határait. Sőt, tudni kell fogadni azt is, ha egy nő tetszik, ha szépnek találják. De még tovább mennék: az is normális, hogyha én nőként –nyilván nem a tisztesség határait meghaladva - tudok a férfiakra

hatni, és esetleg el tudok érni egy mosollyal valamit, akár egy fontos tárgyaláson. Nyilván nem a manipulálásra gondolok, hanem arra, ha normális határainkon belül kezeljük a nemi szerepeinket.

Gyermekévek, politika, karrier, és a nők szerepe

-Szép gyerekkorod volt? Milyen gyerek voltál? És amire mindenki kíváncsi: Hogyan alakult a karriered?

– Először is meghatározó élmény volt számomra, hogy egyke gyerek vagyok, ami egy ideig, azt is jelenti, hogy minden a tiéd, nem kell senkivel osztoznod, azonban egy bizonyos korban az is jelentőssé válik, hogy egyedül vagy és szeretnél testvért, és belegondolsz, hogy milyen jó lenne, ha legalább ketten lennétek. Ebből az is következik, hogy szinte minden egyke, így én is, több gyereket szeretnék.

Budapesten születtem, és 6 éves koromig Nagykovácsiban, az agglomerációban éltünk a nagyszülőkkel, azonban a szüleim tudatosan azt szerették volna, hogy általános iskolába már Budapesten járjak. Problémamentes gyerek voltam mindig, négyes-ötös tanuló. A két tannyelvű Osztrák Gimnáziumba jártam a Várba, ami nagyon izgalmas volt, mert olyan vadregényes volt, hiszen az út a „gimibe” régészeti ásatások mellett vezetett. Később úgy döntöttünk, hogy nem külföldön, hanem itthon fogok továbbtanulni, ezért a szüleim kerestek nekem egy magyar gimnáziumot, - a felvételi miatt - ez volt a Madách. Első körben ugyan a pszichológia iránt érdeklődtem, és ezt is akartam tanulni az egyetemen, míg nem a felvételi tájékoztatóban rábukkantam a „politológia”-szakra, ami akkor, amikor én kezdtem az egyetemet '99-ben, még új szaknak számított. Ez azért keltette fel az figyelmemet, mert a családom, ha nem is egyértelműen politikai, de mindenképpen komoly közéleti érdeklődést mutatott mindig is. Én ebben nőtettem fel. A szüleim nem politizáltak, nem voltak párttagok, csupán érdeklődő emberek, akik minden este fél nyolckor megnézték a híradót, majd a hírek után megbeszélték a hallottakat. Nálunk normális volt, hogy minden nap legalább egy újságot elolvassunk. Amikor már elég idős voltam hozzá, én is bekapcsolódtam. Összekapcsolódott bennem az otthonról hozott tapasztalat, és az a

tény, hogy ennek van egy tudományterülete is, amit az egyetemen oktatnak. Így kerültem az ELTE Állam- és Jogtudományi karának politológia szakára, amit 2004-ben végeztem el. Most is úgy érzem, hogy jól döntöttem, és messze nem azért, mert utána sikerült jól elhelyezkednem, hanem a tanári kar miatt, akik egyértelműen beazonosítható és természetesen különböző párt-hovatartozásúak voltak Navracsics Tibortól Bihari Mihályig. Bár a politológia egy érzékeny terület, ahová nagyon könnyű bevinni az aktuálpolitikát, azonban ez az előadásokon sosem érződött. Nagyon sokat tanultunk tőlük, nagyon jó öt év volt.

Török Gáborral tanárként találkoztam, ő politikai elemző, politológus, és a Vision Consulting tulajdonosa. 2002-ben, harmadévesként kerültem hozzá egy elemző kurzusra. Ez volt a „választások tavasza”, egy politikailag nagyon is meghatározó időszak. Hétről hétre egy oldalas elemzéseket kellett írunk. Ennek alapján hármunkat választott ki az akkor alakuló cégéhez. Persze, lehet, hogy kellett a jó teljesítmény, de mégis úgy érzem, jó helyen voltam jó időben, hiszen ha nem akkor alakul a cég, ha nem Török Gábor kurzusára iratkozom be, akkor lehet, hogy most máshogy alakult volna az életem.

2002 szeptemberétől dolgoztam a Vision Consulting-nál, ebből két évet még az egyetem alatt, hármat pedig már diplomás politológusként. 2007-ig, a kinevezésemig dolgoztam itt, ez volt az első és egyetlen munkahelyem. Nagyon kiszámítható és egyszerű az életpályám. – *teszi hozzá mosolyogva.*

2002-től a politikai elemzőt, mint olyat kezdték felfedezni a médiában, aki független szakértőként el tudja mondani, hogy mi történik egy politikailag meghatározó esemény kapcsán. Először inkább csak újságokban, rádióban, majd a televízióban is szerepeltem, mint nyilatkozó. Elkezdtem én is írni, először a még liberális Magyar Hírlapban, amire akkor nagyon büszke voltam, majd később a tévében, rádióban voltam egyre gyakrabban jelen. Ez fontos újjgyakorlat volt számomra, mert itt tanultam meg kamera előtt megszólalni, vagyis itt szoktam meg a közszereplés minden velejáróját. Lehetne úgy is fogalmazni, hogy így tudtak figyelni rám pl. a reggeli vagy esti beszélgetős műsorokban.

A meghatározó történés egy TV2 Mokka-beli szereplés volt Havas Henrikkel, amikor is

elemzőként voltam jelen, Demcsák Zsuzsa kapcsán, aki végül is nem lett kormány-szóvivő. Ekkor Havas Henrik megkérdezte: „Miért ne lehetnék én a kormányzóvivő?” Azt válaszoltam, ezt ne tőlem kérdezze, amikor a kamera felé fordulva bejelentette, hogy „Miniszterelnök úr, itt van egy megfelelő és alkalmas kormányzóvivő”!

Ezek után a döntéshozók, akik – talán -lát-ták azt az ominózus tévészereplést, felhívtak, és elmondták, hogy tényleg érdemes lenne megpróbálni. Bár hozzá kell tennem, nemcsak engem kerestek meg, hanem egy barátnőmet is, aki szintén velem együtt a Vision-nél dolgozott.

El kellett mennünk egy két és fél órás castingre Batiz Andrásához, ahol mindenféle feladatok voltak, mindenféle interjút kellett adni, televíziós, hivatalos illetve rádiós interjút. Legalább tíz-tizenkét ember vett részt a castingban. Viszonylag hosszú idő eltelt, mire döntés született, én már szinte letettem róla. Majd a miniszterelnök kabinetfőnökének titkárságáról kerestek időpont egyeztetés miatt. Ez az jelentette, hogy a kabinetfőnök el tudja képzelni a további együttműködést. Ezután volt még ugyan néhány „vizsgaforduló”, meghallgattak emberek, de gyakorlatilag eldőlt, hogy én leszek a kormányzóvivő. Az

utolsó fordulóként persze a miniszterelnökkel beszéltem, ami természetes, mert nyilván meg akarta ismerni, hogy ki lesz az, aki képviseli majd a kormányt a média felé.

Hogyan érzed magad ebben a helyzetben most?

– Nagyon megváltozott az életem, gyökeresen. Azelőtt távmunkában dolgoztam, állandóan a négy fal között ültem a számítógép előtt, és e-mailen küldtem az elemzéseket. Összehasonlítva nagyon egysíkú és monoton volt az életem a mostani helyzettel szemben, amikor naponta 10-12 új emberrel találkozom, interjúkat adok, és folyton új arcokat látok. Nem azt mondom, hogy a korábbi életem jobb, vagy rosszabb volt, csak egyszerűen: teljesen más. Ez egy életmódbeli váltást igényelt.

Hogy tudja egy nő összeegyeztetni ezt a teljes igénybevételt a magánélettel, a párkapcsolattal?

– Bizony kell hozzá egy nagyon toleráns társ, aki ezt legalább időszakosan elfogadja, legalább arra az „iksz”-évre, amíg Te ezzel foglalkozol... és nyilván jó lenne azt mondani, hogy minden belefér, de az nem lenne őszinte. Persze, hogy nem tudsz ugyanúgy helytállni a konyhában, nem tudsz házimunkát végezni! És szinte megoldhatatlan, hogy ugyanannyi időt legyél a partnerrel, mint azelőtt.

És mi van akkor, ha az embernek gyerekei vannak?

– Szerintem ez a munka, ha teljes szívvel lélekkel csinálod, ha „beleteszed magad”, minden tudásod, lelkesedésed, akkor nem összeegyeztethető a családdal, legalábbis, ha pici vagy kisiskolás gyerekeid vannak. Persze, lehetne úgy is, hogy majd a bébiszitter vigyáz rájuk, és megírják együtt a leckét. Nekem nem ez az elvem, mert szerintem akkor van értelme a gyermekvállalásnak, főleg ha még kicsik a manók, ha napi sok órában teljes figyelmet tudsz szentelni nekik. Már kérdés, ha egy nőnek már felnőtt gyerekei vannak. Egy párkapcsolat, ha jól működik, még összeegyeztethető ezzel a munkatempóval, hiszen tudunk kompromisszumokat vállalni, pl. ma én mondom le erről, Te meg lemondasz a „tiramisu-ról”, de később pótoljuk a restanciáinkat.

Apropós, gyerekvállalás... hogy néz ki ez a Te életedben? Vannak terveid, vagy álmaid ezzel kapcsolatosan?

– Persze. Ez egyértelmű. Másfelől azt is figyelembe vettem, hogy 2010-ben, a kormányzati ciklus végén én már 31 éves leszek,

és az pont az a kor, amikor már esedékes egy nő számára az első gyerekvállalás. Bár érzelmileg már most is érettnék érzem magam erre. Tisztában vagyok vele, hogy a karrierem számára ez mindenképpen megszakítást jelent majd. Ma egy általános vitatéma egy nő életében, hogy: „Karrier? Vagy gyerek? Vagy mindkettő?...” Szerintem nem megy mindkettő együtt, mert az a gyerekek rossz. És igenis el kell jönnie annak a pillanatnak egy nő életében, amikor a gyerek oldalára kell, hogy dőljön a mérleg!

Persze, hogy fontos egy nő életében is a kiteljesedés, az önmegvalósítás. De az én felfogásomban ez annyira egyértelmű, hogyha gyermeket vállalok, akkor az az első! A babavárás kilenc hónapját sem szabadna arra „elpocsékolni”, azzal, hogy napi 12 órát dolgozom, mert akkor nem is értettem meg az anyaság lényegét lényegét! Mert az, ideális esetben, teljes átélést követel.

A politika még ma is nagy részt a férfiakasztala – hogy éled ezt meg Te nőként?

– Igen, ez tényleg így van. A politika továbbra is a férfiak világa. Annyiból könnyebb a helyzetem, hogy a magam részéről csupán a politika határmezsgyéjén mozgom, nem vagyok döntéshozó, aki a politikai folyamatokat eldönti, csak olyan, aki ebbe belelát, és próbálja azokat értelmezni. Inkább újságírókkal van kapcsolatom, kamera előtt vagyok, és a média világában jelentős a nők aránya. Úgyhogy én nem érzem, hogy egy férfi által dominált világba csöppentem volna, sokkal inkább a klasszikus politikusnők élhetik meg ezt így. De van már itt is fejlődés, hiszen egyre több női politikus van.

Van egy mottó vagy üzeneted a kortárs fiatal, ambíciózus feltörekvő generáció számára?

– Mint az előbb is említettem, úgy érzem, az én életemben tényleg meghatározó tényező volt a szerencse, és az, hogy jó időben voltam jó helyen. Ennek ellenére talán jó példa az, hogy 5 évig dolgoztam egy politikai elemző cégnél, és volt lehetőségem a szakma minden csínját-bínját ellesni.

Beszéltünk már a női szerepekről- Te hogyan látod a nők helyzetét ma Magyarországon?

– Még sokat kell azért tenni, hogy a nők és férfiak ugyanolyan elbánásban részesüljenek, de azért jó felé haladunk. Nem vagyok ultra-feminista, inkább a hagyományos férfi-női szerepeknek vagyok híve. De ezt

természetesen nem kell túl szélsőségesen értelmezni, hogy a nő maradjon a konyhában, és a férfi keresse csak a pénzt. De azt sem szeretném, ha ezek a szerepek teljesen felborulnának. Elég jelentős a változás ebben, egyre többen vállalkoznak nők is komoly karrierre. Talán úgy lehetne fogalmazni, hogy egyre inkább kibővül a női szerepek.

Női dolgok, divat, szépségápolás, hobbik, sport

Szerinted mitől szép egy nő? -és most nem a „belső szépségről” akarok hallani!, hanem konkrét tényekről!

– Jó, értem. Szerintem fontos, hogy egy nő mindig odafigyeljen magára, legyen ápolat, figyeljen oda az öltözködésére – mert minden nő tetszeni akar.

Követed a divatot egyébként?

– Sajnos egyre szűkebb a mozgásterem: kosztümök, illetve legfeljebb nadrág blúzzal. Nem tudok különböző stílusokban öltözködni.

Ez persze szakmai ártalom. Ilyen szempontból hiány van itthon Magyarországon: a 20-30 éves nők elegáns divatja egy komoly piaci rés, ami egyszerre elegáns, és tényleg modern, csinos. Egyszerűen nehezen kapok itthon megfelelő „munkaruházatot”. Vagy van a nagyon fiatalos, nagyon „szexi” öltözék, vagy az olyan idősebb hölgyek elegáns divatja

Míg a párom - végszükség esetén - be tud menni bármelyik áruházba, és talál magának több színben, több méretben bármit, addig az én ruházódásom sokkal több utánajárást igényel. Megvannak a kedvenc üzleteim, „ahol múltkor is jó dolgokat találtam”, de ez sosem olyan biztos, mint egy férfi esetében.

Van saját divatstílusod?

– Olyan szempontból szerencsém volt, hogy míg életmódot kellett váltanom, „imidzset” nem, hiszen bár egyetemistaként nem jártam kiskosztümben, sosem voltam az az úgynevezett tarisznyás-bakancsos diák, mindig a kicsit elegánsabb dolgokat kedveltem. Talán csak annyi, hogy míg egyetemistaként volt három kosztümöm és három blúzom, most van körülbelül tízszer annyi, de hát ez szakmailag része az életnek.

Azt szokták mondani, hogy szépek a magyar nők, de hatalmas a szakadék a fiatal nők, és a harmadikon felüliek között, amikor is hirtelen nagyon „elhanyagolódunk”?

– Ezzel egyetértek. Szerintem mi hamarabb leeresztünk, mint a férfiak. Nyilván sokan a férfiak közül is pocakot eresztenek, de ha megnézzük a 40-es, 50-es férfiakat, általánosan jobban tartják magukat, mint a nők ugyanennyi évesen. Nyilván ebben benne van az is, hogy mi nők gyereket vállalunk, háztartást vezetünk, ott van rajtunk a karrier-nyomás, és akkor a nőnek már nincs ideje magára, a kinézetére. Ilyenkor szokott elmaradni az aerobic-óra, a fodrász, mindaz ami fontos volt még huszonévesen.

És ezt hogyan lehet kivédeni -szerinted?

– Csak úgy, hogy még huszonévesen tudatosodjon bennünk, hogy bizony egy idő után nagyon könnyű leereszteni, és hogy majd annak idején figyelniünk kell, hogy mindent megtegyünk, hogy ne eresszük el magunkat, hogy törődünk magunkkal. A legfontosabb, hogy tudatosan éljünk már fiatalon, mert akkor sokkal könnyebb lesz megőrizni ezt később is. Egy 45 éves nő, ha akkor kezd el kapkodni, hogy „megfiatalodjon”, már sokkal nehezebben vált életmódot. És neki is fontos, sőt, kell is, hogy hasonlóan vonzó, csinos legyen, hiszen

azért nő. Persze, az egészségtudatos életmód nyilván anyagi kérdés is, de azért nem anyagi kérdés az, hogy megpróbáljunk egészségesen táplálkozni, mozogni, sportolni.

Lehet, hogy most így elméletben nagyon okos vagyok, és könnyű beszélni, szóval kíváncsi vagyok, mi lesz majd akkor, amikor ez az én életemben is eljön.

De fontos, hogy ez itt fent, a fejünkben már időben rögzüljön, hogy na akkor majd tíz év múlva kapd magad össze, amikor éppen leeresztenél, és tedd mindezt magadért!

Te mit teszel azért, hogy megőrizd a szépségedet, egészségégedet?

– Nagyjából egy éve rendszeresen elkezdünk a párommal gőzfürdőbe, szaunázni járni, ami azért is fontos, mert azt a kevés időt legalább tényleg együtt töltjük, pihenünk, és teszünk az egészségünkért is. Ez jót tesz a vérnyomásnak, vérkeringésnek, a bőrnek, és tényleg az egészséges életmód irányába terel minket. Lehet, hogy ez most még nem radikális változás, de idővel, az évek során mindez összeadódik, vagyis hosszabb távon megtérül. Úgy gondolom, nem elég ötven évesen elkezdni –persze sosem késő, de jobb, ha az egészséges életmód időben válik az életünk részévé. És ugyanez a hely-

zet a táplálkozással is, mert huszonévesen nagyon könnyű nem elhízni, de az a nehéz, hogy ugyanazt a súlyt megtartsd, amikor könnyen szöknek fel később a kilók.

Te sportolsz valamit? Vagy élsz valamilyen különleges hobbival?

– Korábban gyakran barlangászta, ami néha igencsak kemény sport, és nagyon szerettem. Most is szeretem, de ez most nem az a korszak, amikor gyakran tudok ennek a szenvedélynek hódolni. Nyilván nem hivatkozhatok arra, hogy én most szóvivő vagyok, és akkor nekem nem kell sportolnom, hanem pont ez az, amiről beszéltünk, hogy akkor sem szabad elengedni magunkat, ha elfoglaltak vagyunk. Jelen pillanatban persze leginkább otthon tudok tornázni, mert az a legkevésbé időigényes.

Hogy érzed, változtatott ez a kinevezés rajtad?

– A nyilvánosság egyértelműen új élmény, ami persze nem ugyanolyan, mint egy „celeb” esetében, de azért van jó és nyomasztó oldala is annak, hogy megismernek. A rengeteg beszédhelyzet, konfliktuskezelés, kommunikáció ezen sokat csiszolt, szóval formál engem is. Sokkal nagyobb nyitottságot követel ez a munka.

Te milyen embernek tartod magad?

– Természetesen nem veszem nagyon komolyan a horoszkópot, és nem aszerint alakítom az életemet, hogy aznap mit mond a reggeli horoszkóp az újságban, csak úgy nagy vonalakban jellemző rám a kos kitarása, akaratossága, és az, hogy dönteni akar, akár a párkapcsolatban is. Ez jellemző rám, de segít a munkámban is.

Végül: Mik a tervek a jövőre?

– Civil életben gyerekeket szeretnék, mondjuk hárommal kiegyeznék. Ez még nem egyeztetett álláspont... – mondja nevetve.

Bízom benne, hogy lesz arra lehetőségem, hogy a karrierem is folytatódjon. Egy kormányzóvivői hivatásnál nagyjából két lehetőség van a folytatásra, és ez vagy a politika, vagy a média világa. Ennek a kettőnek határán mozogok, tehát ezen belül szeretném továbbfolytatni a hivatásomat később is.

Miután alaposan kifaggattalak, és ennyi idődet elraboltam, szeretném megköszönni a beszélgetést, és nagyon sok sikert kívánok! Ahogy megismertelek, biztos vagyok benne, hogy minden úgy fog sikerülni, ahogy eltervezted. A kos határozottságával...

Szöke Orsolya

Budai Bernadettet az Escada öltöztette